

Nekoč pa vendar sva se srečala.
 In Vi ste pobledeli, saj pred Vami
 smrt stala sama živa je takrat . . .
 Upadla moja lica, bleda lica,
 moj suhi kašelj tam iz bolnih pljuč,
 oči te vdrte, sama kost in koža . . .
 Kako umirajočega človeka senca
 na luč je padla Vaših solnčnih dni!
 Morda ste občutili v tistem hipu,
 da ste mi bili včasi vse, vse, vse,
 da sem uničil mlado to življenje
 zavoljo Vas le, da Vam s poti grem . . .

» . . . Gospa! . . . « A dalje nisem mogel več . . .
 In šel sem s poti . . . V meni neizmernost
 solzá in bolečin je zakipela
 in me je zadušila, zadušila!

In res! Umrli sem tisti dan . . .

A Vi kropit me niste prišli.
 In prav! — Morda pogledi Vaši
 zbudili bi mrliča me,
 da vstal bi, da bi vstati moral
 v življenje novo, v staro neizrazno bedo.

E. Gangl.

Čarovnik.

Kako smo vsi se veselili,
 kadar raznesel se je glas,
 da potujoči je čarovnik
 dospel čarovat v našo vas.

Kako potem smo vsi zijali,
 se njega palici čudeč;
 strmeli smo, ko z njo začaral
 je, kar je hotel, vsako reč.

Čarovništvu se več ne čudim,
 ko čare druge sem doznal;
 sedaj se čudim drugi moči —
 nedavno baš sem jo spoznal.

Jaz čudim dandanašnji, draga,
 se krasnim tvojim le očem.
 Kako začarala si mene?
 Povej, ker' tega še ne vem!

Laščan.